

ישראל / השטחים הפלסטיניים הכבושים

בשנת 2011 נמשכו ההפרות הקשות של זכויות האדם בשטחים הפלסטיניים הכבושים. חיילים ישראלים השתמשו שלא לצורך בכוח קטלני נגד מפגינים ברמת הגולן, הכבושה על-ידי ישראל, ומעבר לגבול הלבנון. התקפות הצבא הישראלי ברצועת עזה ומבצעי השיטור בגדה המערבית הביאו למותם של לפחות 37 אזרחים.

ישראל המשיכה לחסום את יצוא הסחורות מרצועת עזה וכן יבוא של סחורות רבות לתוכה, וחיבלה בכך בשיקום כלכלתה ההרוסה של הרצועה. בגדה המערבית, כולל מזרח ירושלים, הרסה ישראל מספר שיא של בתי פלסטינים במסגרת דפוסי פעולה מפלים, כפתה הגבלות קשות על חופש התנועה של הפלסטינים, המשיכה לבנות התנחלויות לא חוקיות, ועצרה באורח שרירותי מפגינים לא אלימים, כולל ילדים.

ארגונים חמושים ברצועת עזה ירו בשנת 2011 מאות רקטות על מרכזי אוכלוסייה ישראלים, הרגו שני אזרחים, ופצעו קשה לפחות תשעה נוספים; לפחות ארבעה אזרחים ישראלים נפצעו מירי חסר הבחנה של פצצות מרגמה. בהתקפה נוספת נפצע ומת נער ישראלי בתוך אוטובוס של תלמידים. תוקפים מצרים, שישראל טענה כי פעלו בתיאום עם ארגונים חמושים ברצועת עזה, חצו את גבול מצרים והרגו שישה אזרחים ישראלים.

רשויות חמאס הוציאו להורג בשנת 2011 שלושה אנשים שנגזרו עליהם עונשי מוות במסגרת משפטים צבאיים לא הוגנים. הרשויות אף עינו לכאורה עצירים רבים, וחלקם מתו בעודם במשמורת.

כוחות הביטחון של הרשות הפלסטינית עצרו באורח שרירותי מאות מתומכי חמאס וכן מפגינים שאינם משויכים פוליטית שתמכו בתנועות האביב הערבי למען הדמוקרטיה ובפיוס בין חמאס לבין פתח. הרשות הפלסטינית אף עצרה עיתונאים שהשמיעו דברי ביקורת על הרשויות. גם בשנת 2011 נשמעו טענות מהימנות על עינויים בידי כוחות הביטחון של הרשות הפלסטינית.

רצועת עזה

ישראל

בהתקפות צה"ל על רצועת עזה, שכללו פגיעה במנהרות הברחה ותקיפה בתגובה לירי רקטות, נהרגו 32 אזרחים פלסטינים; כך על פי נתוני ארגון זכויות האדם הישראלי "בצלם", נכון לחודש אוקטובר. חלק מהאזרחים שנהרגו נפגעו בהתקפות מהאוויר ובהתקפות ארטילריה, ואחרים נפגעו מירי צה"ל על אזרחים פלסטינים ששהו "האזור האסור" שלאורך הגבול הצפוני והגבול המזרחי של עזה. בחודש אפריל כוונה ככל הנראה התקפה אווירית של ישראל על אמבולנס פלסטיני, ובהתקפה אווירית נוספת נהרגו אם ובתה באזור שבו לא נכחו כלל אנשי ארגונים חמושים. בחודש אוגוסט נהרגו שני אזרחים בהתקפה אווירית של ישראל על מועדון ספורט, שלדברי עדים לא שימש למטרות צבאיות.

לא היו הרשעות נוספות בהפרת דיני המלחמה במהלך "מבצע עופרת יצוקה", שהסתיים בחודש ינואר 2009, על אף טענות כי חיילים בצה"ל הרגו אזרחים בכוונה תחילה וחרף ההרס הפזיז והנרחב של רכוש אזרחי. בעבר הורשעו בישראל רק שלושה חיילים בגין פשעים שבוצעו במסגרת עימות זה, ורק על אחד מהם הושת עונש מאסר, באשמת גניבת כרטיס אשראי. חמאס לא העמיד לדין איש בגין ההתקפות חסרות ההבחנה על ישראל.

המצור

לסגר העונשי שישראל מטילה על רצועת עזה, שהתהדק לאחר שחמאס השתלט על הרצועה בחודש יוני 2007, היו גם השנה השלכות הומניטאריות וכלכליות חמורות על האוכלוסייה האזרחית.

כלכלת עזה צמחה במהירות, אך לדברי הבנק העולמי, צמיחתה נסמכה על סיוע בינלאומי. הכלכלה לא חזרה לרמות שקדמו לימי המצור; השכר היומי, למשל, ירד ב-23% מאז שנת 2007. ההגבלות המוחלטות כמעט שישראל מטילה על יצוא סחורות מרצועת עזה חיבלו בשיקום הכלכלה. לפי נתוני סוכנויות הסיוע של האו"ם, ידם של 51% מהאוכלוסייה אינה משגת לקנות די מזון בשל השיעור הנמוך של הכנסה לנפש.

האו"ם דיווח כי סך הסחורות שישראל התירה לייבא לתוך הרצועה שווה ל-40% מהסחורות שיובאו לפני המצור. ישראל המשיכה למנוע את הכנסתם של חומרי בניין, כמו מלט, שלדבריה ניתן לעשות בהם "שימוש כפול": אזרחי וצבאי. ישראל התירה להכניס משלוחים של חומרי בניין עבור פרויקטים בניהולם של ארגונים בינלאומיים, אך נכון לחודש ספטמבר עדיין חסרים ברצועת עזה, על-פי הערכות, כ-250 בתי ספר ו-100 אלף בתי מגורים.

דו"ח שהזמין מזכ"ל האו"ם העלה בחודש ספטמבר 2011 כי לוחמי השייטת הישראלים הפעילו כוח מופרז כשהרגו תשעה ממשותפי "המשט לעזה" בשנת 2010. הדו"ח העלה כי המצור הימי שישראל מטילה על הרצועה חוקי, אך לא התייחס להשלכותיה של מדיניות הסגר הכללית של ישראל על זכויות האדם ברצועה. גורמים ישראלים הצדיקו את הסגר בין השאר בטענה שהוא משמש להפעלת לחץ על הפלסטינים לשחרורו של החייל גלעד שליט, שנלכד בשנת 2006 ושוחרר בחודש אוקטובר 2011 (ראו להלן).

מצרים חלקה עם ישראל את האחריות לסגר על רצועת עזה בכך שהגבילה את תנועת הסחורות ובני האדם במעבר רפיח שבגבולה הדרומי של הרצועה. בסוף חודש מאי הודיעה מצרים כי תתיר מדי יום ל-400 מתושבי עזה, לכל היותר, להיכנס למצרים. עד חודש אוגוסט חצו את מעבר רפיח למעלה מ-920 בני אדם מדי יום בשני הכיוונים. לשם השוואה, בשנת 2006, כשהמעבר פעל באופן מלא, עברו בו 1,320 בני אדם מדי יום. אולם, רשויות הגבול במצרים המשיכו לדרוש מפלסטינים להציג תעודות זהות רשמיות, אף כי לא ניתן להנפיק תעודות כאלה ללא אישורה של ישראל, אפילו עבור תושבי עזה. מצרים לא אפשרה יבוא או יצוא סדירים דרך מעבר רפיח; בשנת 2005 נכנסו לעזה ממצרים סחורות בהיקף של עד 8,600 משאיות טובין מדי חודש.

"האזור האסור"

כוחות ישראליים ירו דרך קבע בתושבי עזה שהיו במרחק של עד קילומטר וחצי מקו שביבת הנשק שבין הרצועה לבין ישראל, וכך יצרו "אזור אסור" המשתרע, על-פי נתוני האו"ם, על פני 35% מאדמותיה החקלאיות של עזה. חיל הים הישראלי ירה על סירות דיג פלסטיניות ששטו למרחק של למעלה משני מיילים ימיים מהחוף והחרים אותן, ובכך אסר למעשה על הגישה לכ-85% מהמים

הטריטוריאליים של עזה. בחודש אוגוסט הודיעה ישראל לדייגי עזה כי יוכלו לקבל בחזרה במעבר היבשתי כרם שלום עשרות סירות שהוחרמו, אך הסירות עמדו ללא הציוד שהיה בהן וישראל דרשה תשלום עבור שינוען; הדייגים סירבו.

חמאס

מתחילת שנת 2011 ועד 8 בנובמבר ירו ארגונים פלסטיניים חמושים 316 רקטות על מרכזי אוכלוסייה ישראלים. זוהי עלייה לעומת 236 הרקטות שנורו בכל שנת 2010. בחודש אפריל קיבלה על עצמה הזרוע הצבאית של חמאס אחריות על ירי, שלדברי ישראל בוצע באמצעות טיל נ"ט, על אוטובוס תלמידים ישראלי. בהתקפה נפצע ומת ילד בן 16. בחודש אוגוסט ירו ארגונים חמושים עשרות רקטות, פצעו קשה לפחות חמישה בני אדם, והרגו גבר אחד בעיר באר שבע. גבר נוסף מאשקלון נהרג מפגיעת רסיס רקטה בחודש אוקטובר.

משרד הפנים של חמאס ביצע שלושה גזרי דין מוות. חמאס הוציא להורג בתלייה אב ובנו שהורשעו ברצח ובשיתוף פעולה עם ישראל. כמו כן הוצא להורג עבד אל-כרים שריר על-ידי כיתת יורים לאחר שנידון למוות במשפט צבאי לא הוגן באשמה של שיתוף פעולה; במהלך המשפט לא נדונו ראיות על כך שכוחות הביטחון עינו אותו.

מנגנון ביטחון הפנים של משרד הפנים ומשטרת חמאס בעזה עינו לכאורה 102 בני אדם נכון לחודש ספטמבר; כך עולה מתלונות שהוגשו לנציבות העצמאית לזכויות האדם, מוסד פלסטיני העוסק בזכויות האדם. בחודש אפריל עצרו רשויות חמאס את עאדל ראזק בן ה-52 ללא צו מעצר, מנעו ממשפחתו גישה אליו במהלך מעצרו, ולכאורה עינו אותו למוות. הנציבות העצמאית לזכויות האדם קיבלה לידיה 163 תלונות על מעצרים שרירותיים בידי כוחות הביטחון של חמאס.

ב-18 באוקטובר שיחרר חמאס את החייל הישראלי גלעד שליט בתמורה ל-477 אסירים פלסטינים, שרבים מהם הורשעו בתקיפת אזרחים ישראלים, ובתמורה ל-550 אסירים נוספים שישראל שיחררה בחודש דצמבר. בתקופת שביו, חמאס סירב לאפשר לשליט לעמוד בקשר עם משפחתו או לקבל ביקורים של הצלב האדום הבינלאומי. יחס כזה הוא אכזרי ובלתי אנושי, ואפשר שהוא עולה לכדי עינויים.

משטרת חמאס וכוחות ביטחון הפנים תקפו, עצרו באורח שרירותי ולכאורה גם עינו פעילי חברה אזרחית ומפגינים לא אלימים שביקשו להפגין בסולידריות עם המפגינים המצרים והסורים וקראו לשים קץ לפילוג הפוליטי בין חמאס לבין מפלגת פתח היריבה.

משרד הפנים של חמאס סגר כמה ארגונים לא ממשלתיים ברצועת עזה, ובכללם "פורום השותפות לנוער" ("שְׂאֲרָכ"). בחודש אוגוסט אסר משרד החינוך על שמונה תלמידי תיכון לנסוע לארצות הברית, שבה זכו במלגות. חמאס אסר להפיץ ברצועה שלושה עיתונים המודפסים בגדה המערבית. המשטרה הטרידה אנשים על מה שמכונה "עבירות מוסר", וביניהם ספרים המעצבים את שערן של נשים. המשטרה אף החרימה ספרים "לא מוסריים".

הגדה המערבית

הרשות הפלסטינית

בשנת 2011 חלה ירידה קלה בתלונות על עינויים בידי כוחות הביטחון של הרשות הפלסטינית בגדה המערבית בהשוואה לתקופה המקבילה בשנת 2010, ונכון לחודש ספטמבר הועברו לנציבות העצמאית

לזכויות האדם 91 תלונות בנושא זה. בתי המשפט של הרשות הפלסטינית לא מצאו אף אחד מאנשי כוחות הביטחון אחראי לעינויים, למעצר שרירותי או למקרים משנים קודמות של מוות במשמורת. הנציבות העצמאית קיבלה לידיה 479 תלונות על מעצר שרירותי בידי כוחות הביטחון של הרשות הפלסטינית. התפתחות חיובית נרשמה כאשר בתי המשפט הצבאיים של הרשות הפלסטינית יישמו החלטה מחודש ינואר להפסיק לשפוט אזרחים.

במהלך השנה, כוחות הביטחון של הרשות הפלסטינית וגברים בלבוש אזרחי שעדי ראייה זיהו כאנשי ביטחון מנעו באורח שרירותי את קיומן של הפגנות לא אלימות רבות, פיזרו באלימות הפגנות כאלה ואף תקפו ועצרו באורח שרירותי עיתונאים שסיקרו את התקריות. גורמי ביטחון של הרשות הפלסטינית אף עצרו וכלאו באורח שרירותי עיתונאים הנתפסים כביקורתיים כלפיה או כתומכי חמאס, החרימו מעיתונאים כאלה את ציודם ופגעו בהם גופנית. בכמה מקרים התעלמו גורמי ביטחון מצווי בית משפט שהורו לשחרר עיתונאים שנעצרו.

אזרחים פלסטינים פצעו 29 מתנחלים בגדה המערבית והרגו שבעה; כך על-פי דיווח של האו"ם, נכון לחודש נובמבר. בחודש ספטמבר קבעה משטרת ישראל כי אב ובנו מההתנחלות קריית ארבע מתו בהתנגשות מכוניתם משום שפלסטינים זרקו עליה אבנים. בחודש אוגוסט הורשע גבר פלסטיני בבית משפט צבאי ישראלי ברציחתם של חמשת בני משפחת פוגל בהתנחלות איתמר בחודש מארס; גבר נוסף הודה באישומי רצח במקרה זה בחודש אוקטובר.

ישראל

נכון לחודש אוקטובר הרגו הכוחות הישראליים בגדה המערבית לפחות חמישה אזרחים פלסטינים. ארגון "בצלם" דיווח כי בתום מבצע מעצר ירו חיילים למוות בשני גברים בשעה שאלה עמדו עם קבוצת מפגינים שיידו אבנים. במקרה אחר, חייל ירה למוות בתושב קוסרא בלתי חמוש שהפגין נגד פלישת מתנחלים לאדמות הכפר. לדברי ארגונים פלסטיניים לזכויות האדם ולפי פרסומים בכלי התקשורת, חיילים ירו למוות בגבר לא חמוש בן 66 במיטתו לאחר שנכנסו לביתו בטעות בחיפוש אחר חשוד חבר החמאס.

ממשלת ישראל לא נקטה ככלל שום אמצעים נגד מתנחלים שהשחיתו מסגדים, בתים, עצי זית, מכוניות ורכוש פלסטיני אחר, או תקפו פלסטינים גופנית. בחודש ינואר ירה מתנחל בנער פלסטיני בן 15 סמוך לכפר הפלסטיני סָפָא והרג אותו; בחודש ספטמבר הרג מתנחל ילד פלסטיני בן שמונה בתאונת "פגע וברח" ליד חברון. נכון ל-31 באוקטובר דיווח האו"ם על 377 התקפות של מתנחלים שהשחיתו רכוש פלסטיני, כולל כמעט 10,000 עצי זית, ופצעו 167 פלסטינים. לפי נתונים של הארגון הישראלי לזכויות האדם "יש דין", הרשויות הישראליות מעמידות לדין בממוצע רק 9% מכלל המתנחלים הנחקרים במשטרה בחשד לתקיפת פלסטינים או לגרימת נזק לרכושם.

בניית התנחלויות, הריסה מפלה של בתים ופינוי דיירים

נכון ל-1 בנובמבר, הרשויות הישראליות הרסו 467 בתי מגורים ומבנים פלסטיניים אחרים בגדה המערבית (כולל מזרח ירושלים) ועקרו בכך מבתיהם 869 בני אדם. מנתון זה עולה כי בשנת 2011 עקרה ישראל בכוח מבתיהם יותר פלסטינים בגדה המערבית מאשר בכל שנה אחרת מאז שנת 2006, אז החל האו"ם לאסוף נתונים מצטברים בנושא.

ישראל מנמקת את רוב ההריסות שהיא מבצעת בטענה שהמבנים נבנו ללא היתרים, אך בפועל פלסטינים כמעט שאינם יכולים לקבל היתרים לבנייה באזורים הנשלטים בידי ישראל. זאת, בעוד

הליכי התכנון הנפרדים העומדים לרשות המתנחלים בלבד מאפשרים הנפקה של רישיונות בנייה בקלות רבה בהרבה.

הארגון הישראלי הלא ממשלתי "שלום עכשיו" דיווח כי מאז חודש אוקטובר 2010, שבמהלכו הסירה ישראל את "הקפאת הבנייה" הזמנית בהתנחלויות, ועד חודש יולי 2011, החלה בנייתם של 2,598 יחידות דיור חדשות בהתנחלויות, ובנייתן של 2,149 יחידות דיור חדשות אחרות הושלמה.

מתנחלים גם ממשיכים להשתלט על בתים פלסטיניים במזרח ירושלים. לצורך כך הם מסתמכים במידת מה על חוקים המכירים בטענות על בעלות יהודית באזור זה קודם לשנת 1948 אך החוסמים תביעות בעלות פלסטיניות מתקופה זו במערב ירושלים.

חופש התנועה

ישראל המשיכה השנה להטיל הגבלות מכבידות על תנועתם של פלסטינים בגדה המערבית, ובייחוד ב"שטח סי", הנתון לשליטה ישראלית בלעדית. נכון לחודש יולי, ישראל המשיכה להחזיק בגדה למעלה מ-520 מחסומים ומכשולי תנועה אחרים.

ישראל המשיכה את בניית החומה (מכשול ההפרדה), סביב מזרח ירושלים. כ-85% מתוואי המכשול עובר בתוך שטח הגדה המערבית, ומותיר התנחלויות רבות מעברו ה"ישראלי". הקמת המכשול הביאה לתפיסת קרקע פרטית והפרידה חקלאים ורועים פלסטינים רבים מאדמתם.

מעצר שרירותי ומעצר ילדים

מערכת המשפט הצבאית של ישראל כולאת באורח שרירותי פלסטינים המעורבים במחאה לא אלימה נגד התנחלויות ישראליות ונגד תוואי מכשול ההפרדה. בחודש ינואר החמיר בית משפט לערעורים את עונש המאסר שנגזר על עבדאללה אבו רְחִמָה מהכפר בילעין ל-16 חודשי מאסר, בגין עברות של הסתה לאלימות וארגון הפגנות בלתי חוקיות. כתב האישום נסמך במידה רבה על הצהרות שנגבו בכפייה מילדים.

בחודש ספטמבר חלה התפתחות חיובית: הצבא הישראלי פרסם צו המעלה את גיל הבגירות של פלסטינים ל-18 שנה; קודם לכן נחשבו בני 16 ו-17 לבגירים במסגרת המשטר הצבאי. עם זאת, ארגונים לזכויות האדם דיווחו כי הרשויות הישראליות ממשיכות לשפוט פלסטינים על-פי גילם בעת מתן גזר הדין, גם אם היו ילדים בעת ביצוע העבירה. הארגונים גם תיעדו מקרים שבהם הרשויות הישראליות עצרו ילדים בבתייהם בשעות הלילה, באיומי נשק, חקרו אותם ללא נוכחות בן משפחה או עורך דין, וכפו עליהם לחתום על הודאות בעברית, שאת תוכן לא הבינו.

נכון ל-31 בספטמבר, מספר הילדים הפלסטינים מתחת לגיל 18 הכלואים בידי ישראל עמד על 164. כמו כן, ישראל החזיקה, נכון לתאריך זה, 272 פלסטינים במעצר מנהלי ללא משפט. במסגרת עסקת חילופי הכלואים שחררה ישראל לפחות תשעה עצורים מנהליים, אך לא שוחררו במסגרתה ילדים.

ישראל

בחודשים מאי ויוני השתמשה ישראל בכוח קטלני נגד מפגינים, ועל-פי דיווחים הרגה 35 מהם, בגבול לבנון שבצפון וברמת הגולן, הנתונה לכיבוש ישראלי. מפגינים בלבנון יידו אבנים מעל גדר הגבול הגבוהה, ומפגינים אחרים נכנסו לרמת הגולן, אך לדברי עדי ראיה לא נשקפה מהם סכנה לחיי החיילים.

הכנסת אישרה חוק המטיל עונש על מי שקורא להחרים את ההתנחלויות הישראליות. חוק אחר מסמך "ועדות קבלה" לסנן מועמדים המעוניינים לעבור לגור ביישובים קהילתיים קטנים על סמך אמות מידה מעורפלות של "התאמה"; החוק עוקף איסור שקבע בית המשפט העליון על אפליה נגד פלסטינים אזרחי ישראל בתחום הדיור. חוק חדש נוסף, שלישי במספר, מטיל עונש על מוסדות תרבותיים, אקדמיים ואחרים ועל רשויות מקומיות המציינים את זכר הנפֶּה (האסון), מונח המשמש פלסטינים לציון נישולם ומנוסתם של פלסטינים בתקופת הקמתה של מדינת ישראל.

בדואים אזרחי ישראל סבלו מהריסה מפלה של בתיהם. מנהל מקרקעי ישראל הרס פעם אחר פעם מבני מגורים בכפר הבדואי אל-עֶרְאֶקִיב, והחרים את רכושם הפרטי של תושבים שניסו להסתתר בתוך בית קברות. באותה העת עדיין נדונה בבית המשפט התנגדות התושבים לטענת המדינה כאילו מעולם לא היו בבעלותם אדמות באזור. סכנת ההריסה מרחפת מעל כ-90 אלף בדואים החיים בכפרים "לא מוכרים", ללא שירותים בסיסיים. בחודש ספטמבר אימצה ממשלת ישראל תכנית הממליצה, על-פי דיווחים, להעביר עד 30 אלף בדואים מהכפרים "הלא מוכרים" ליישובים אחרים. ישראל העניקה בדיעבד מעמד חוקי לחוות גדולות באזור זה הנמצאות בבעלותם של יהודים.

על-פי הערכות, בישראל שוהים כ-200 אלף מהגרי עבודה, ועל-פי דיווחים קיימת תופעה נפוצה של הלנת שכר ושל תשלום חֶסֶר. רוב העובדים שקועים בחובות לסוכנויות גיוס, כבולים לפרנסתם למעסיק יחיד, וזקוקים להסכמתו בכדי לעבור למעסיק אחר. מדיניות הממשלה פוגעת ביכולתם של עובדים להקים משפחה, וכוללת גירוש של מהגרי עבודה ושל ילדיהם שנולדו בישראל.

ישראל ממשיכה למנוע ממבקשי מקלט הנכנסים למדינה ממצרים בצורה לא מוסדרת לממש את זכותם להליך הוגן לשם דרישת מקלט מדיני. על-פי תצהירים של חיילים ומבקשי מקלט שהוגשו לבית המשפט העליון בחודשים אפריל ואוגוסט, הכוחות הישראליים ממשיכים להחזיר אנשים בכפייה למצרים, הידועה כמדינה המחזירה פליטים למדינות שבהן הם עלולים להיחשף לרדיפה ולעינויים. ארגונים ישראליים לא ממשלתיים אמרו כי הממשלה אינה דואגת לכך שאנשים שחצו את הגבול יזכו לבדיקות רפואיות במתקני המעצר או עם שחרורם, אף כי רבים מהם טוענים כי עונו ונאנסו בידי מבריחי אדם בחצי האי סיני.

גורמי מפתח בינלאומיים

ישראל היא המדינה שזכתה לסיוע הזר הרב ביותר מארה"ב מאז מלחמת העולם השנייה, ובשנת 2011 קיבלה סיוע צבאי בשווי 3 מיליארד דולר. בחודש פברואר הטילה ארה"ב וטו על החלטה במועצת הביטחון של האו"ם שביקשה לחזור ולקבוע כי ההתנחלויות אינן חוקיות על-פי המשפט הבינלאומי, על אף שארה"ב וכמעט כל ממשלה אחרת הכירו באי-חוקיות זו.

ארה"ב ממשיכה להכשיר ולצייד את כוחות הביטחון הפלסטיניים והיא סיפקה השנה לרשות הפלסטינית תמיכה תקציבית בסך 200 מיליון דולר. בתגובה לבקשתה של הרשות הפלסטינית מחודש ספטמבר כי האו"ם יכיר בה כמדינה, הקונגרס של ארה"ב חוסם, נכון לחודש אוקטובר, את מימונו של סיוע ביטחוני לרשות הפלסטינית בסך 150 מיליון דולר וכן סיוע הומניטארי לגדה המערבית ולרצועת עזה בסך 192 מיליון דולר. האיחוד האירופי הקצה לרשות הפלסטינית 295 מיליון אירו (405 מיליון דולר) לשנת 2011, בין היתר עבור פרויקטים ברצועת עזה, כמו-גם 125 מיליון אירו (172 מיליון דולר) לאונר"א, סוכנות הסעד והתעסוקה של האו"ם לפליטים פלסטינים במזרח התיכון.